

preteku 48 ur se prične še le prešati. Mošt se spravi v dobro, ne smrdljivo posodo, šuta se pa ne napolni prav do véhe, ampak pusti se pod vého še za dobro ped praznega prostora. V vého zatakne se kipelna véha, ako jo imamo, ako je pa nimamo, položi se vrhu nje mal, redek, s peskom napolnjen žakljček. Enkrat izprešane tropine se lahko zopet prerahljajo, s čisto vodo poškopé (na vedro tropin 5 do 10 litrov vode) ter še enkrat prešajo. Tako se zadobi še mošta iz njih, pa že nekoliko slabjšega mimo prvega. Že drugi izprešane tropine se zmečejo v kako kad, kjer se z vodo do vrha zalijejo, ter se pusté pokrite skozi več tednov na solncu, da se popolnoma skisajo. Iz takih tropin napreša se potem še prav fin kis — jesih. Kdor ima zraven hrušek tudi še grozdje, napravi lahko vinu popolnoma podoben mošt, ako izlije izprešani hruškin mošt na prav frišne, če tudi sprešane grozdne tropine, ter pusti vse skupaj kake 3—4 dni kipeti.

Posebno dober in kaj prekanljiv (goljuživ) hrušek mošt se pa doseže, ako se pomešajo med stolčene hruške, v vodi namočene suhe borovnice, recimo na vsako vedro hrušek eno dobro pest. Potem se zadobi kaj lep rdeč mošt prav finega okusa, katerega pije navadno sleherni za pravo vino.

Že nekoliko slabši, pa jako fin mošt se zadobi, ako vzameš polovico hrušek, polovico pa kislikastih jabelk, ki so že popolnoma zrela pomedjena, ne pa zelena. Le iz zelenega grozdja in zelenega sadja ne vina napravljati! Iz polovice hrušek in polovice jabelk napravi se pa mošt popolnoma tako, kakor iz samih hrušek.

Prilčno najslabši mošt napravi se pa iz samih jabelk. Iz samih, popolnoma zrelih jabelk napravi se mošt zopet popolnoma tako, kakor iz samih hrušek. Da postanejo jabelka hitreje za napravo mošta dobra, to je zrela, spravijo se v gorkih prostorih na kupce, v katerih se toliko časa na miru pusté, da se popolnoma pomedé.

Naj se napravi mošt iz samih hrušek, ali iz polovice hrušk, polovice jabelk, ali iz samih jabelk, ostane daljno postopanje ali kletarjenje z moštom vedno enako, namreč takole: Kedar kipenje popolnoma neha, napolni se posode do vrha, in se pazi, da so vedno do vrha polne. Vsak teden se more torej mošt zaliti.

O veliki noči pretoči se mošt iznad droži v druge čiste posode, v katerih se pa zopet zaliva, in storjeno je vse. Tako napravljajte torej letos mošt, in ne bote se kesali.

Sejmovi. Dne 30. julija v Ormoži, v Kostrivnici in pri sv. Martinu pod Vurberkom. Dne 31. julija v Konjicah, pri sv. Jakobu v Dolu in v Marenbergu. Dne 1. avgusta v Go-

milici, v Lučanah in v Imenem. Dne 2. avgusta pri sv. Lenartu v Slov. gor. in na Bregu pri Ptui.

Dopisi.

Iz Ormoža. (Mestne volitve.) Danes 23. jul. so se volitve v mestni zastop razpisale na 8. in 9. avgusta t. l., akoravno še ena opravičena pritožba ni rešena. Proti tej razpisani volitvi pa so se narodni volilci pritožili, ker se je volitev III. razreda razpisala v kavarni, t. j. v gostilni „zur Stadt Graz“. V tej gostilni se kujejo vse nakane, vse prevare proti Slovincem, ter se vršé „kneipe“ požarnih bramborcev; v tej krčmi so pred tremi leti ob volitvi slovenske volilce na cesto metali, tako da je morala c. kr. žandarmerija priti in letos naj bi šli tje volit? To je največja nesramnost. To se pravi nas v obraz biti. Naše volilce bi tam psovali, ali jih celo bili. Vsled tega pa tudi upamo, da bodo višje gospodske našej pritožbi vstregle ter odredile, da se volitev vrši v občinski pisarni, kakor dosedaj, ne pa v krčmi pod komandom „feuerwehrce“. Za vsak slučaj pa prosimo naše narodne volilce, da se pripravljajo za volitev, tudi če bi se morala v krčmi vršiti, da se možato držijo, da bodo neustrašeni stali, kakor se poštenemu Slovincu dohaja, da ne bodo svoje časti in poštenja za par vrčkov pive prodali, ter da pridejo vsi in oddajo enoglasno svoj glas tistim gospodom, katere jim bode narodni volilni odbor prijavil.

Iz Šaleške doline. (Odgovor.) Dopis od dne 7. julija 1888 je Celjska vahterca na nemško prestavila, kakor je gotovo vsakemu znano. Ne vem, ali vahterčini dopisniki ne znajo prav nemški ali pa slovenski nečje več znati. Vahterca piše, da je ta dopis besedo za besedo prestavljen. Zakaj pa ni tega omenila, da je gospod T. itd. Zakaj ni omenila: „Bog živi naše Slovence, ki so te homatije ignorirali“. To je Celjskim nemškutarjem trn v peti, ker čez mirne Slovence v Šaleški dolini ne morejo nič reči. Kedar bodo zopet lačni in žejni, le naj pridejo v Velenje in Šoštanj, mi jim bomo že dali toliko, da se bojo najeli in napili. Če bodo hoteli, dobijo tudi vsak en krajcar. Mi Slovenci v Šaleški dolini jih bomo vsikdar pri miru pustili, če še kedaj pridejo. Mi držimo dobro skupaj, med nami vlada sloga, edinost in mir. Mi omenimo le še to, da nam je v čast, če tak list, kakor je vahterca čez nas slabo govori.

Narodnjak v Velenji.

Od sv. Bolfanka na Kogu. (Smrt) poskusila se je v unem tednu z jednim najmočnejših mož našega kraja in je tudi zmagala. Ta mož je bil tukajšnji trgovec in krčmar, g. Miroslav Vodopivec. Dne 11. julija sedel je s svojim prijateljem g. Schreinerjem iz Ormoža

pri mizi. Ob 5. uri popoldne stopi v sobo mož, ki nam prinaša iz Ljutomera beli kruh. Ta, kot domačin g. V., začne pripovedovati, da so mati in dva brata g. Vodopivca na smrt bolani. Ta žalostna novica je rahločutnega Miroslava tako presunila, da se je zgrudil raz stola ter za mrtu dom izdihnil svojo dušo. Pokojnik porodil se je v Ormoži l. 1859., kjer mu je bil oče c. kr. biležnik. Dovršivši četirirazrednico Ormoško, podal se je v Ptuj, kjer je absolviral 3 razrede gimnazija. Ker pa so mu med tem oča umrl, drugih pomočnikov pa ni imel, dal je tedaj šoli slovo ter šel v Celje trgovstva se učiti. Tukaj se mu je zelo hudo godilo. Ko se je tega izučil, poda se v Trst, da bi pristopil k pomorskim vojakom; pa ni bil sprejet, ker je bil še premlad. Od ondot vrnil se je tedaj čez Koroško zopet domov. Kaj je sedaj počel? Šel je zopet v štacuno, katere ni več zapustil. Kot trgovski pomočnik služboval je v Rečici, Rogatci, Krškem in v Kranji pri veletrgovci g. Krisperji; pri njem je bil na podružnici poslovodja. Dve leti služil je tudi cesarja. Ko je prišel od vojakov zopet v Kranj, zbolel je tako hudo, da se je moral podati v domačijo. Ko je zopet ozdravel, odprl je tukaj svojo lastno štacuno in krčmo. Pred lanskim poročil se je z gospodično Dragico Fabijani-jevo, lekarjevo hčerjo iz Škofje-Loke na Kranjskem. Sedaj se le, kot 29-letnemu možu, začele so mu rožice cvesti, pa prav malo si jih je utrgal. Zapustil je čez mero žalujočo soprogo in 9 mesecev starega sinka — Milko-ta. Pokojnik bil je blaga duša: sam svojo suknjo bi bil slekel ter jo podaril ubožcu ali nesrečnejši. Pri požarih bil je tako pogumen, da je večkrat celo na se pozabil. Ako se mu je kedo tožil, da ga — žuli, rekel je vsakokrat sočutno: „Zakaj pa nič ne rečete?“ Bil je pevec in „peti b'lo vse mu na sveti“. Bili pa so mu tudi dani glasi, da smo ga v družbinskih krogih z vso pravico imenovali „Mirni-slavček“ (Miroslav). Večkrat je pripovedoval, kako pojó Savinjski plavičarji. Rad se je ponašal s tem, da je že večkrat na Preširnovem grobu pel. Sprevod bil je jako lep. Krsta bila je vsa pokrita s krasnimi venci. Ko so č. g. župnik v imenu rodbine izrekli spremnjevalcem hvalo, da so spremili pokojnika k večnemu počitku, in ko so pevci zapeli nagrobnico: „Nad zvezdami“, jokalo je vsako oko. Te črtice naj ponesó tožno vest o smrti pokojnikovej v slovenski svet, katerega je on srčno ljubil. Prijatelje in znance njegove naj opominjajo, da se ga največkrat spominjajo v molitvi; preveč pa naj ne žalujejo. „Saj križ nam sveti govori, Da vid'no zopet se nad zvezdami!“

A. R.

Od Kapele. (Cerkv. svečanost.) Pri nas vršila se je dne 24. junija dvojna svečanost. Svak preč. g. kanonika dr. J. Križaniča, spoštovani

kmet Alojzij Kreft v Očeslavcih, oskrbel je prekrasno podobo Lourdske M. Božje. Očeslavske deklice prinesó lepo okinčano podobo v Hlaponce do Domanjkove kapele. Milostljivi gosp. kanonik, ki so bili naprošeni, da blagoslovijo to altarsko podobo Matere Božje, potrudili so se semkaj ter v spremstvu domačega župnika in velike množine ljudstva šli tje do omenjene kapele naproti. Kakih 250 belo-oblečenih deklic bilo je k redu. Ko vzdignejo sv. matere Božje podobo, zadonijo milozvoneči glasovi iz neštetilnih mladih grl proslavljajo Brezmadežnico z lursko zvonečo pesnijo, in velikanska procesija giblje se tje gor proti cerkvi, kjer je vse natlačeno čakajočega ljudstva stalo med tem, ko je cerkev bila že vsa polna. Ko se dolga vrsta belo-oblečenih deklic v cerkvi prikaže, radostno gledajo vsi proti vratom, bode-li skorej videti tudi podoba Marijina in ko jo ugledajo zapazil si, kako je v marsikaterem očesu zaigrala biserno-svetla solza radosti nad milino, ki sije iz obraza mojstersko izrezljane podobe. Na prirejen prostor postavljeno podobo blagoslovijo preč. g. kanonik ter stopijo na prižnico in vernikom pomen svečanosti razložijo, Marijo njihovemu česčenju, a njih Marijinemu mogočnemu varstvu priporočijo, potem pa slovesno veliko sv. mešo zapojejo na čast L. M. B. Stregli so jim zlatomešnik preč. g. dekan Jož. Simonič, vlč. g. O. Em. Šlander, kapitulat Admontski in domači župnik. — Po dovršeni službi božji se ljudstvo razide, a zbere se popoldne drugo, ker vršila se je še druga svečanost, — posvečitev namreč povečanega pokapališča. Po opravljeni večernici šlo je ljudstvo moleč na pokališče; strmé je gledalo ondi slovesen obred in — molčalo, utopljeno v misli: „Glej! tukaj bo počitek tudi mojim trudnim kostem“. Utis bil je velik. Počasi se ljudstvo razide in dobro razumevši vzvišeni pomen slavnosti, vrnilo se je tiho domu, ne iskajoč nikakega posvetnega razveseljevanja; duše bile so nasičene s hrano nebeško. Daj Bog, da ta dobrodejni utis nikdar ne izgine iz vernostnih src. Vršitelju slavnosti, preč. gospodu kanoniku dr. Ivanu Križaniču pa, kateri so vročino dneva s toliko požrtvovalnostjo prenašali in ostalim velč. gg. ki so se v povečanje slavnosti sem gor potrudili, vskliknemo hvaležni župljani: Bog Vam plati in Marija!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Vsako poletje počí enkrat glas, naj si nemški liberalci podajo roko v večno zvezo, toda vselej se jim razpoči ta glas o zvezi, kakor puhla repa. Za to ne damo tudi letos na enak glas, ki se sedaj razlega po nemških novinah, nič kaj veliko. — V višjih vojaških krogih se godé spremembe, ne da